

Resolució de 7 de juny de 2016, d'estimació de la Reclamació 40/2016

Administració reclamada: Diputació de Girona.

Informació reclamada: Documentació relativa a les relacions contractuals entre la Diputació de Girona i una determinada empresa.

Resum: La Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern és d'aplicació supletòria a la legislació de règim local, en relació amb l'exercici del dret a la informació pública dels electes locals. La GAIP és competent per resoldre reclamacions d'electes locals, en relació amb l'exercici del seu dret d'accés a la informació de la respectiva corporació. El dret dels electes locals de Catalunya a la informació de la respectiva corporació inclou el d'obtenir-ne còpia. El dret dels electes locals a la informació es pot projectar sobre mandats anteriors al que l'exerceixen i sense necessitat de motivar-lo. Són els propis electes locals que exerceixen el seu dret a la informació, i no els òrgans controlats, els qui decideixen la que necessiten per a l'exercici de les seves funcions de fiscalització i control.

Paraules clau: Diputació. Contractes. Còpia. Electes locals. Informació de mandats anteriors.

Ponent: Josep Mir Bagó.

Antecedents

1. El 22 d'abril de 2016 entra a la GAIP la Reclamació 40/2016, que havia estat presentada als serveis territorials de la Generalitat a Girona el dia 15 d'abril. La Reclamació es planteja amb relació a una resolució del President de la Diputació de Girona, de 23 de març de 2016, per la qual s'estima parcialment la sol·licitud d'informació pública presentada per l'entitat reclamant el 17 de març de 2016. La persona reclamant ho fa en qualitat de portaveu del Grup de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) a la Diputació de Girona.
2. El 17 de març de 2016 la persona reclamant, com a portaveu de la CUP a la Diputació de Girona, demana la informació següent: "Ens agradaria que ens facilitéssiu el llistat detallat d'Obligacions Reconegudes de la Diputació amb l'empresa A17---28. De tots els anys que hi ha hagut obligacions reconegudes entre la Diputació i aquesta empresa, el més desagregat possible. També volem tenir accés als expedients de contractació entre la Diputació i aquesta empresa".
3. El 23 de març de 2016 el President de la Diputació de Girona estima parcialment la sol·licitud d'informació assenyalada a l'antecedent 2, en els següents termes: "Posar a disposició del Sr. ----- el llistat d'obligacions reconegudes corresponent a l'actual mandat corporatiu (1/07/2015), a efectes que pugui examinar-la a les oficines de Secretaria General, prèvia concertació de dia i hora". Tot i que no s'argumenten els motius, el tenor literal de la resolució denega implícitament aquesta mateixa informació amb relació als exercicis anteriors i l'accés als expedients de contractació de la Diputació amb la mateixa empresa.

4. La GAIP admet a tràmit aquesta Reclamació el 27 d'abril de 2016.
5. El 27 d'abril de 2016 la GAIP notifica l'admissió a tràmit a la persona reclamant i al President de la Diputació de Girona i li demana a aquest que dins del termini de deu dies remeti còpia de l'expedient relatiu a la sol·licitud d'informació indicada i un informe sobre la Reclamació.
6. El 5 de maig de 2016 el President de la Diputació de Girona, invocant l'article 49 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPAC), demana una pròrroga del termini indicat a l'antecedent anterior, degut a l'acumulació que suposa tenir que preparar la documentació requerida amb relació a 23 reclamacions simultànies. El 9 de maig la GAIP atorga una ampliació de termini de cinc dies.
7. El 17 de maig de 2016 la GAIP rep l'informe de la Diputació de Girona sobre aquesta Reclamació, que es pot resumir en els següents punts:
 - a) Considera que la GAIP no té competència per atendre una reclamació en relació amb l'exercici del dret d'accés dels electes locals a la informació de la respectiva entitat, ja que la legislació de règim local, que és bàsica, no preveu la intervenció d'un organisme d'aquest tipus i remet directament a la tutela judicial els conflictes que es puguin produir en l'exercici d'aquest dret.
 - b) Manifesta que la persona reclamant ja ha tingut accés directe a part de la informació sol·licitada, de manera que la controvèrsia és sobre si també té dret a còpia; el President de la Diputació no li hauria denegat les còpies sol·licitades, sinó que únicament les hauria condicionat a una major concreció dels documents que haurien de ser copiats, en ares a minimitzar l'impacte d'aquest accés en el funcionament dels serveis de la Diputació. Fonamenta aquestes consideracions amb referències a la jurisprudència del Tribunal Suprem, segons la qual l'accés a còpia suposaria un contingut més extens i complex del dret d'accés, que es podria condicionar a una major concreció de la sol·licitud i dels documents dels quals es demana la còpia.
 - c) Observa que la informació sol·licitada correspon a mandats anteriors de la Diputació provincial, circumstància que hauria portat el seu President a requerir que la persona reclamant indiqui amb quin procediment, actuació, tema o matèria del present mandat té relació la documentació sol·licitada, als efectes de justificar fins a quin punt aquesta informació és necessària per exercir el seu dret de participació en els assumptes públics, invocant en aquest sentit una sentència del Tribunal Suprem de 1987.

Fonaments jurídics

1. *Sobre la competència de la GAIP*

Aquesta Reclamació reuneix els requisits bàsics perquè procedeixi la seva admissió a tràmit: es presenta en relació amb una denegació d'informació pública, per part d'un dels subjectes obligats

(concretament, la Diputació de Girona, un ens que integra l'Administració local a Catalunya) per l'article 3.1.a de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG). També es presenta dins del termini d'un mes establert per l'article 42.1 LTAIPBG.

Aquesta Reclamació ha estat presentada per una persona que té la condició de diputat de la Diputació de Girona, en relació amb una sol·licitud d'accés a la informació d'aquesta entitat, formulada al President al·legant expressament la seva condició de portaveu del Grup de la CUP, en el que constitueix una manifestació de l'exercici del dret dels i de les electes locals a la informació de la respectiva entitat. Aquest fet obliga a determinar fins a quin punt és aplicable a aquest cas la legislació de transparència i la regulació del dret d'accés a la informació pública feta per l'LTAIPBG, i més encara si hom té en compte que el President de la Diputació nega que la GAIP tingui competència per atendre aquesta Reclamació. A aquets efectes, es reproduïxen tot seguit les consideracions fetes a l'FJ 1 de la Resolució de la GAIP de 7 de juny de 2016, d'estimació de la Reclamació 22/2016:

“L'apartat segon de la disposició addicional primera LTAIPBG estableix que “l'accés a la informació pública en les matèries que tenen establert un règim especial d'accés és regulat per llur normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquesta llei”. Les sol·licituds d'informació dels membres de les corporacions locals sobre matèries de l'administració respectiva constitueixen un cas d'aplicació d'aquesta disposició, ja que tenen un règim especial d'accés.

“Concretament, l'article 164 del Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, que aprova el Text Refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (LMRLC), regula el dret a la informació dels membres de les corporacions locals. El d'aquest precepte és el règim especial que cal aplicar preferentment en aquest cas. Les determinacions de la legislació de transparència, en virtut del previst per la disposició addicional primera apartat segon LTAIPBG, són supletòries, és a dir, s'apliquen en allò no regulat per l'LMRLC.

“Una de les qüestions no regulades per l'LMRLC és la previsió d'una via específica de garantia que pugui protegir l'exercici d'aquest dret, de manera que si les sol·licituds d'informació no són ateses degudament, l'únic remei que tindrien els regidors o les regidores sol·licitants (com la resta de ciutadans en exercici de l'anterior dret a la informació que fins a l'entrada en vigor de la legislació de transparència regulava l'article 37 LRJPAC) seria el recurs contenciós administratiu (sense perjudici dels administratius que procedissin). L'LTAIPBG posa a disposició de la ciutadania en general, per garantir amb especial eficàcia l'exercici del seu dret d'accés a la informació pública, una instància (la GAIP) i un procediment especials de garantia, regulats pels seus articles 39 a 43, que els ofereixen una via eficaç, independent de l'Administració, gratuïta i més ràpida que la judicial per protegir l'exercici d'aquest dret. La millora evident que suposa aquesta instància i aquest

procediment per a l'exercici del dret d'accés justifica plenament que siguin d'aplicació supletòria a la legislació de règim local, i així proporcionar als membres de les corporacions locals una via ràpida, gratuïta i voluntària, prèvia eventualment al contenciós administratiu, per garantir l'efectivitat del seu dret a la informació.

“L'accés dels electes locals a aquesta via de garantia del seu dret a la informació de la respectiva entitat també es justifica en el fet que no tindria cap sentit que els electes locals, en l'exercici d'un dret fonamental com és el de l'article 23 de la Constitució, tinguessin menors garanties en exercir el seu dret específic d'accés a la informació que la resta de ciutadans, que sí compten amb la protecció addicional i gratuïta de la GAIP. En aquest sentit, la Sentència del Tribunal Suprem 2870/2015, de 15 de juny, sobre l'accés a la informació pública d'un parlamentari autonòmic, afirma el següent: *“tras la Ley 19/2013, de 9 de diciembre, de transparencia, acceso a la información pública y buen gobierno, el derecho de los parlamentarios a la información pública no puede sino verse fortalecido. En efecto, a fin de que estén en condiciones adecuadas para hacer frente a la especial responsabilidad que se les ha confiado al elegirlos, habrán de contar con los medios necesarios para ello, los cuales en punto de acceso a la información y a los documentos públicos no solo no podrán ser inferiores a los que tiene ya a su disposición cualquier ciudadano en virtud de esas leyes, sino que deben suponer un plus añadido imprescindible”*. La mateixa doctrina, pels mateixos motius, és plenament aplicable als electes locals.

“L'informe de la Diputació de Girona considera que l'article 52 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local (LRBRL) preveu un sistema de reclamacions amb motiu de l'exercici del dret dels electes locals a la informació de la respectiva corporació que serien “substancialment diferents” a les que assisteixen al comú de la ciutadania, que consistiria a poder “instar directament tutela judicial o prèviament formular recurs de reposició”. En relació amb aquestes observacions, cal dir que la reclamació davant la GAIP no qüestiona cap d'aquestes dues vies de recurs (els articles 38 i 39 LTAIPBG contempen la vigència potestativa o voluntària del recurs de reposició i de la reclamació davant de la GAIP, sens perjudici de la possibilitat d'acudir, directament o indirecta, als tribunals de justícia), sinó que les complementa amb una via especial (la reclamació davant la GAIP) que ofereix a les persones interessades una tutela independent, gratuïta i més ràpida que la jurisdiccional, per garantir un dret (el d'accés a la informació pública) que la legislació de transparència, molt posterior a l'LRBRL, creu necessari protegir especialment. Per tant, la via de reclamació davant de la GAIP no infringeix el sistema de tutela establert per la legislació de règim local, sinó que el complementa.

“A més, i en relació amb l'objecció de l'informe de la Diputació de Girona, de l'insuficient rang normatiu de l'LTAIPBG per alterar una llei bàsica, com és l'LRBRL, cal assenyalar que la garantia d'una reclamació especial per protegir l'exercici del dret d'accés a la informació

pública ha estat establerta originàriament per la Llei bàsica 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, la disposició addicional 1^a.2 de la qual també estableix, en els mateixos termes que la disposició homònima de l'LTAIPBG citada més amunt, l'aplicació supletòria de la legislació de transparència en tot allò no previst per la legislació d'aquelles matèries que tinguin establert un règim jurídic específic.

“En definitiva, i com ja ha resolt la GAIP en relació amb les Reclamacions 3 i 4/2016, la garantia del dret d'accés proporcionada per la reclamació davant d'aquesta Comissió és aplicable en defensa del dret dels i de les electes locals a obtenir informació de la seva pròpia entitat, amb el benentès que per a la resolució d'aquestes reclamacions la GAIP ha d'aplicar preferentment el dret a la informació regulat per l'article 164 LMRLC i per les altres disposicions de la legislació de règim local que siguin aplicables, especialment si són més favorables a l'accés, i només supletòriament les disposicions de l'LTAIPBG (això no treu que, en virtut de l'especial vigor que el nostre ordenament jurídic vigent dóna al dret d'accés a la informació pública, i més encara si es vincula al de participació política de l'article 23 de la Constitució, caldrà aplicar les disposicions de l'LTAIPBG, que són posteriors, si resulten més favorables a l'accés, en detriment de les de l'LMRLC)”.

En conseqüència de l'anterior, cal refusar les al·legacions d'incompetència de la GAIP formulades per l'informe del President de la Diputació de Girona i considerar que aquesta Comissió de Garantia és competent per entendre i resoldre sobre aquesta Reclamació.

2. El dret a obtenir còpia de la documentació sol·licitada

Els antecedents posen de manifest que els serveis de la Diputació haurien donat accés directe a consultar la informació sol·licitada relativa a l'actual mandat, però no n'haurien facilitat còpia ni cap mena d'accés a la corresponent a mandats anteriors. En el seu informe el President de la Diputació considera que per autoritzar el lliurament de còpies cal que la persona sol·licitant ajusti i concreti els documents que li són precisos en aquest format, i a partir d'aquesta concreció es facilitarien les còpies demanades. L'informe de la Diputació fonamenta aquest condicionament de l'obtenció de còpies en diverses sentències del Tribunal Suprem, de les que en destaca que “el nucli essencial que integra l'article 23.2 de la Constitució és el dret d'accés directe a la informació i no el d'obtenir còpies dels documents (STS de 9 de febrer de 1995)”; que “la còpia no és un mitjà imprescindible per aconseguir la informació” (STS de 20 de març de 2006); que “les còpies tenen sobretot justificació quan es tracta de documents concrets i avala que no s'atenguin les peticions quan són abusives” (STS de 9 de febrer de 1995); i que “no procedeix el lliurament de còpies sol·licitades amb relació a documents genèrics, expedients complets o documents no suficientment identificats i constitueix un factor legítim de ponderació l'excessiu volum de còpies sol·licitades i la pertorbació que la seva expedició o lliurament pugui causar en el funcionament de la corporació local, atenent

els mitjans que aquesta disposi” (STS de 29 de març de 2006). Aquestes al·legacions coincideixen gairebé al cent per cent amb les que fa la mateixa Diputació en relació amb la Reclamació 22/2016, de manera que es reproduïx tot seguit la major part de l’FJ 2 de la Resolució de la GAIP de 7 de juny de 2016, sobre l’esmentada Reclamació:

“La pretensió de la persona reclamant a obtenir còpia de la informació sol·licitada s’empara en el dret que atribueix expressament als electes locals de Catalunya l’article 164.5 LMRLC, quan afirma literalment que “els membres de la corporació tenen dret a obtenir còpia de la documentació a la qual tenen accés. Aquesta còpia es pot obtenir en format paper o bé en el suport tècnic que permeti d’accedir a la informació”. La jurisprudència citada per l’informe de la Diputació de Girona resol contenciosos plantejats en relació amb l’accés a la informació d’electes locals de Cantàbria, Comunitat Valenciana i Madrid (on cap de les lleis autonòmiques de règim local preveu el dret d’obtenir còpia reconegut per l’article 164.5 LMRLC) i, al resoldre recursos de cassació, ho fa aplicant la legislació estatal, que no reconeix el dret a l’obtenció de còpies amb l’amplitud que ho fa la legislació catalana de règim local. El que atribueix expressament als electes locals catalans el seu dret a obtenir còpia de la informació sol·licitada a la respectiva corporació és l’LMRLC, i ho fa de forma molt clara; l’existència a Catalunya d’aquesta garantia legal fa que la jurisprudència citada més amunt (especialment la que es refereix al dret a obtenir còpia com un dret mereixedor de menor protecció que el d’accés directe), que no té cap obligació de conèixer la legislació catalana de règim local, i menys encara d’aplicar-la als casos que resol, no sigui traslladable al cas objecte d’aquesta Reclamació.

“Tot i això, no són menyspreables les consideracions fetes per la jurisprudència citada, sobre que es podria modular i fins i tot denegar el dret a obtenir còpia si el seu exercici fos abusiu. Tot i que aquestes consideracions no tenen cap suport en la legislació de règim local ni en la de transparència i accés a la informació pública de Catalunya, es podrien tenir en compte i, si escau, aplicar sobre la base del principi general de proscripció de l’abús de dret. No sembla, tanmateix, que en aquest cas concorrin circumstàncies que puguin dur a qualificar la sol·licitud d’informació com a constitutiva d’abús de dret, en el sentit que es refereixen a aquesta qüestió les Resolucions de la GAIP sobre les Reclamacions 36/2015 (FJ 4) i 7/2016 (FJ 4), circumstància que en qualsevol cas hauria d’haver estat acreditada per l’Administració, cosa que la Diputació de Girona no ha fet.

“Pel que fa a les consideracions jurisprudencials sobre la possibilitat de denegar o limitar l’obtenció de còpia si la sol·licitud s’ha formulat en relació amb documents tan genèrics o comportant un volum tan excessiu, que la seva satisfacció podés suposar una pertorbació injustificada en el funcionament de l’administració afectada, cal assenyalar que la legislació vigent a Catalunya (tant la de règim local, com la de transparència i accés a la informació pública) no contempla aquests motius de restricció del dret d’accés a la informació pública

garantit per l'article 164.5 LMRLC, i només per això es pot descartar la seva aplicació. A més a més, també cal assenyalar que no s'ha acreditat per la Diputació, que és qui hauria de fer-ho, ni que la sol·licitud d'informació sigui genèrica, ni que comporti un volum excessiu de treball (...).

“Ateses les anteriors consideracions, la posició del President de la Diputació de Girona, de condicionar l'expedició de còpies a una major concreció de la informació sol·licitada, no està justificada, ni s'adequa a l'ordenament jurídic vigent, ja que la informació demanada ja és prou concreta i l'article 164.5 LMRLC reconeix clarament el dret dels electes locals de Catalunya a obtenir-ne còpia”.

3. *Informació corresponent a mandats anteriors*

La resolució del President de la Diputació de 23 de març de 2016, que estima parcialment la sol·licitud d'informació objecte d'aquesta Reclamació, dóna accés directe únicament al “l·listat d'obligacions reconegudes corresponent a l'actual mandat corporatiu”, denegant implícitament, en conseqüència, l'accés a la informació sol·licitada corresponent a exercicis anteriors. L'informe del mateix President de la Diputació aportat a la tramitació d'aquesta Reclamació fonamenta aquesta decisió en la doctrina de la Sentència del Tribunal Suprem de 20 de juny de 2003, segons la qual “... *debiendo de centrarse nuestro enjuiciamiento, partiendo de la premisa del derecho a la obtención de los antecedentes, datos e informaciones, en determinar si los datos solicitados y negados son precisos para la real efectividad del derecho fundamental a la participación en los asuntos públicos*”). Atès que aquestes consideracions, inclosa la jurisprudència citada, coincideixen amb les que la mateixa Diputació fa en relació amb la Reclamació a la GAIP 22/2016, es reproduïx tot seguit bona part de l'FJ 3 de la Resolució de 7 de juny de 2016, sobre la Reclamació citada:

“En primer lloc, i pel que fa a la jurisprudència referida, el fragment citat de la Sentència de 20 de juny de 2003, quan parla de la necessitat de determinar si les dades sol·licitades i negades “*son precisas para la real efectividad del derecho fundamental a la participación en los asuntos públicos*”, ho fa als efectes merament processals de valorar si en aquell cas procedeix la via contenciosa administrativa especial de protecció jurisdiccional dels drets fonamentals, i no amb la finalitat de verificar si la sol·licitud d'informació formulada pels electes locals pot emparar-se materialment en el seu dret de participació en els assumptes públics, que és el que sembla qüestionar el President de la Diputació de Girona. En conseqüència, aquesta jurisprudència no és aplicable al cas que ens ocupa. Per la seva banda, la Sentència de 19 d'octubre de 1997 no es pronuncia expressament sobre la qüestió debatuda en aquest FJ, ja que és molt breu i genèrica i bàsicament es limita a indicar que en el cas enjudiciat el lliurament parcial de la informació sol·licitada hauria estat

justificat en atenció a les circumstàncies (impossible localització de part de la informació demanada).

“En segon lloc, és cert que el dret a la informació dels electes locals regulat per l'article 164 LMRLC els és garantit per obtenir els antecedents i informacions que siguin “necessaris per al desenvolupament de llur funció”. Ara bé, a qui li correspon bàsicament decidir si ho són, de necessaris per a llur funció, és als mateixos electes que exerceixen el seu dret a la informació. En aquest cas, qui l'exerceix és un diputat de l'oposició, i es pot suposar que ho fa als efectes de controlar i fiscalitzar els serveis provincials; doncs bé, ningú més que ell mateix pot decidir quins són els serveis que vol fiscalitzar i controlar i quines dades necessita per fer-ho. Pretendre controlar des del govern controlat com s'exerceix la funció de control, com sembla voler fer el President de la Diputació, podria deixar sense contingut la capacitat de control i afectar greument la funció representativa de qui pretén exercir-la.

“La jurisprudència del Tribunal Suprem estableix que el dret fonamental a la participació efectiva en l'actuació pública es manifesta en una àmplia gama d'assumpes concrets, entre els quals el dret a la fiscalització de les actuacions municipals i les funcions de control (STS de 9 de maig de 1998). Afegeix que els electes no han de justificar un motiu o funció específica directa i concretament connectat amb la informació a la qual volen accedir i aquesta falta d'especificació no pot ser motiu de la desestimació de la sol·licitud d'informació (STS de 5 de novembre del 2000). Fins i tot estableix que s'ha d'emparar que pugui convenir-los no dir per a què volen la informació a fi de no desvetllar les seves estratègies d'actuació política (STS de 26 de juny de 1998 i de 27 de novembre de 2000). I que correspon a la Corporació local la càrrega de la prova de què la finalitat perseguida per l'electe local no té relació amb la seva funció institucional, sinó que persegueix un interès o benefici personal o de terceres persones (STS de 12 de novembre de 1999).

“La Presidència de la Diputació, al requerir la connexió de la sol·licitud d'informació amb l'actual mandat polític de la Corporació, de fet posa en qüestió que la funció de fiscalització i control de la persona reclamant es pugui projectar en el passat, sobre mandats en els que ni ella, ni el grup que representa tenien presència a la Diputació. En relació amb aquesta observació, cal assenyalar que les funcions i les responsabilitats administratives són de caràcter institucional, en el sentit d'atribuïdes a la institució, i no comencen i fineixen amb els mandats polítics; certament, els òrgans de govern actuen en el present i normalment amb efectes de cara el futur, però les funcions de control i fiscalització es projecten gairebé sempre en el passat, sobre el que han acordat o fet els òrgans de govern, i aquest passat pot ser dins del mateix mandat, o sobre mandats anteriors, ja que no només es pot fiscalitzar el que fan els actuals governants, sinó el govern de la institució, que té continuïtat per damunt dels mandats polítics.

“Finalment, cal tenir també en compte que l'article 164 LMRLC s'ha de completar amb les previsions de la legislació de transparència, ja que, com s'ha dit a l'FJ 1, la disposició addicional 1ª.2 LTAIPBG estableix que aquesta llei és d'aplicació supletòria a l'accés a la informació en les matèries que tenen establert un règim especial. Doncs bé, segons l'article 2.b LTAIPBG té la condició d'informació pública “la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”. Així mateix, l'article 18.2 de la mateixa llei afirma que l'exercici del dret a la informació “no és condicionat a la concurrència d'un interès personal, no resta subjecte a motivació i no requereix la invocació de cap norma”. Per tant, qui demana informació pública no ha de donar explicacions sobre per què la vol, i el seu dret es pot exercir sobre tota la informació que té l'Administració, sense cap límit temporal.

“Ateses les anteriors consideracions, cal concloure que la posició de la Diputació de Girona, de condicionar el lliurament de la informació sol·licitada a què la persona reclamant indiqui amb quin procediment, actuació, tema o matèria del present mandat té relació la documentació demanada, no està justificada, ni s'adequa a l'ordenament jurídic vigent”.

4. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que “l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió”. Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el previst per l'apartat 30 del seu Manual de Reclamacions, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen pel cas d'incompliment.

5. *Publicació*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 7 de juny de 2016, resol per unanimitat estimar la Reclamació 40/2016 i:

1. Declarar que la persona reclamant té dret a què la Diputació de Girona li faciliti el llistat detallat d'obligacions reconegudes de la Diputació amb l'empresa A17----28, de tots els anys que hi ha

hagut obligacions reconegudes entre la Diputació i aquesta empresa, el més desagregat possible, així com accés als expedients de contractació entre la Diputació i aquesta empresa. La persona reclamant té dret a què la Diputació li lliuri còpia d'aquesta informació.

2. Requerir al President de la Diputació de Girona que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1, incloses les còpies que aquesta persona hagi demanat o demani, dins del termini màxim de cinc dies a comptar des de la notificació d'aquesta Resolució o, si s'escau, des de la data que es demanin les còpies.
3. Requerir al President de la Diputació de Girona que informi a la GAIP sobre el lliurament efectiu de la informació indicada al punt anterior, tan bon punt l'hagi efectuat.
4. Convidar a la persona reclamant que comuniqui a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució de les actuacions administratives necessàries per a l'efectivitat d'aquesta resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.
5. Declarar la finalització del procediment de reclamació 40/2016 i ordena la publicació d'aquesta Resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 7 de juny de 2016

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.